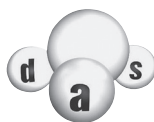

NICCOLÒ AMMANITI

INTÍMNY ŽIVOT

Preklad Stanislav Vallo
edícia próza

drewo a srd

založené 1994

ARTIST-RUN
PUBLISHERS

KNIŽNÁ EDÍCIA
ČASOPISU VLNA

NICCOLÒ AMMANITI INTÍMNY ŽIVOT

Preklad Stanislav Vallo

edícia próza

Niccolò Ammaniti: Intímny život

Copyright © 2023 by Niccolò Ammaniti

First Italian edition Giulio Einaudi editore

Táto kniha je dielom fantázie. Mená, osoby, miesta a udalosti sú plodom autorovej predstavivosti alebo sú do textu vložené s rýdzo naratívnyim cieľom. Akákoľvek súvislosť s udalosťami, faktmi, miestami a osobami, živými či mŕtvymi, takými, ktoré skutočne existujú alebo existovali, je čisto náhodná.

Slovak edition © Občianske združenie Vlna / drewo a srd, Bratislava 2025

Z talianskeho originálu *La vita intima* preložil Stanislav Vallo.

Cover photo © Caique Nascimento

Cover design & layout © Matej Lacko

Vydanie prvé

Edícia próza

Všetky práva vyhradené

Jazyková korektúra: Veronika Moscatello Goldiňáková

Redaktor knižnej edície: Peter Šulej

Interné katalógové číslo: DAS232PROZ02/2025

ISBN 978-80-69105-12-6

Preklad románu podporil z verejných zdrojov formou štipendia Fond na podporu umenia.

Vydanie knihy z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia.

u. fond
na podporu
umenia

INTÍMNY ŽIVOT

Ak chceš priateľa, skroť si ma!

ANTOINE DE SAINT-EXUPERY, *Malý princ*

Neobnaž ma bez dôvodu.
Neuchop ma bez odvahy.

*Nápis na meči sochy Giovanniho de' Medici,
ktorú vytvoril Temistocle Guernazzi*

I.

STREDA, 21. FEBRUÁRA

1.

Tento príbeh sa začína v jednu stredu v minulom desaťročí, je deväť pätnásť dopoludnia a Maria Cristina Palma cvičí. Je plne zaujatá bulharskými drepmi, cvičením posilujúcim stehenné a sedacie svalstvo. S jednou nohou pokrčenou smerom dozadu, s druhou dopredu zohýba koleno a uprene hľadá na matný opar za oknami verandy. Jemný popolček, ktorý Rimanov na dlhé týždne prinútil striedavo používať v premávke autá s párnymi a nepárnymi poznávacími značkami, po daždi zredol. V byte je teplo, ale za dvojitémi oknami nočný mráz pokrýl srieňom palmy aj obnaženú pergolu nad terasou. Pomedzi stĺpiky zábradlia vidieť nábrežie Tiberu zapratané autami a kúsok ďalej nepeknú siluetu Anjelského hradu rozplývajúcu sa v jedovatom opare hlavného mesta. Podkrovný byt, v ktorom žije Maria Cristina, je jedným z rajských miest, o ktorých väčšina ľudí ani len nesníva, také sú nedosiahnuteľné. Vyše tristo metrov štvorcových, kúsok od námestia Navona, v neoklasicistickom paláci, pred ktorým cez deň aj v noci hliadkuje policajné auto.

Jej osobný tréner Mirco Tonik, neotesané chlapčisko z Franca-villa al Mare, jej rozpráva, že bol osláviť narodeniny svojho frajera Michaela Carmichaela, Íra, ktorý prekladá návody k tlačiarňam a routerom, vo vegánskej reštaurácii v Pignete. Zatiaľ čo tréner zasnene spomína na božsky chutný baklažán s parmezánom, sníme z jedného konca vahadla disk a závažie na druhej strane tyče, päť kíľ spravodlivej liatiny, sklzne dolu, padne na palec ženej pravej nohy a žena vykrikuje tak prenikavo, až umlčí párik drobných papagájov v smaltovanej klietke nad papradovcom. Veranda s alokáziami, alebo sloními ušami či svokrinými jazykmi v azúrových kvetníkoch, s palmou kentia a so šľahúňmi potosovca, čo sa ťahajú z knižníc, okolo nej zrazu pulzuje ako zvláštny efekt v zlom filme.

Mirco Tonik nejasne tuší rozsah debiliny, ktorej sa dopustil, chytá sa za hlavu, prehýba sa v páse a vzyva stvoriteľa: Preboha!

Preboha! Och, panebože! Čo som to urobil.

Maria Cristina sa chveje od bolesti. Teraz musí len zhlboka dýchať a nechať ju odznieť.

Spomienky na drobné fyzické bolesti, na rozdiel od spomienok na bolesti duše, majú tendenciu vyprchať a po niekoľkých rokoch si ledva spomíname na utrpenie spôsobené trhaním stoličky alebo zápalom slepého čreva. Uplynulo pätnásť rokov odvtedy, ako Marii Cristine bývalý manžel, známy spisovateľ Andrea Cerri privrel prst na ruke do dverí Volkswagenu Golf, verzia kabriolet, pred hotelom Locarno. Vtedy bežala na Oddelenie prvej pomoci v nemocnici Milosrdných bratov, kde jej prerezali posledný zdrap pokožky, na ktorom ešte ovisala mäsitá guča, necht a krv. Dnes, našťastie, zvršok topánky úder stlmil.

– Ako ti je? Bolí...? – blaboce *personal trainer* a pritíska si ruku na prsia.

Maria Cristina mu so zaťatými zubami naznačuje, aby sa upokojil a bol už ticho.

V tejto chvíli na svete, teda na svete možno nie, ale v prvom rímskom obvode určite nejestvuje osoba vzdialenejšia od pokoja ako Mirco Tonik. Palec na nohe, ktorý práve pomliaždil, je jeden z najcennejších medzi šestnástimi miliardami palcov na nohe, čo šliapu po planéte.

Nohy Marie Cristiny Palma, číslo tridsaťdeväť, čo je pre ajurvédnu mierka harmónie, sú gréckeho typu, pri ktorom je druhý prst na nohe o čosi dlhší ako palec, vid' Milóska Venuša. V medicíne sa tento charakteristický znak označuje ako „Mortonov prst“, na počesť amerického ortopéda Dudleyho J. Mortona, ktorý ho opísal ako prvý. Vyskytuje sa iba v desiatich percentách svetovej populácie a percento výskytu je rozkolísané. V Škandinávii je neznámy, no u Ainuov žijúcich na japonských ostrovoch dosahuje jeho výskyt takmer deväťdesiat percent. Klenba chodidla, à la Barbie, je taká dokonalá, že pokožka sa nikdy nedotýka zeme a zostáva hladká a jemná. Podľa podomancie, čo je umenie čítať budúcnosť z nôh, špicaté prsty svedčia o ambíciách a rozhodnosti. Ak si na Googli

naľukáme „nohy Marie Cristiny Palma“, zjavia sa tisícky fotografií. Detaily aj zväčšené zábery, v topánkach aj bez. Maria Cristina je spolu so Selenou Gomez kráľovnou wikiFeet, webovej stránky fanatických obdivovateľov nôh.

Navyše, Mirco Tonik má na pamäti, kto je manželom ženy, ktorej zhodil na palec liatinový disk: Domenico Mascagni, súčasný predseda talianskej vlády. Zopár ráz ho stretol v dome a od hrôzy sa mu ani nevládal pozrieť do očí. Je to mocný muž, potomok starej rodiny advokátov, ktorí zachraňovali priemyselné podniky, zastupovali štáty a medzinárodné holdingové spoločnosti. Jeden z jeho predkov, istý Tancredi Mascagni, vraj v rámci svojho pobytu v Anglicku prispel k spísaniu *Magna charta libertatum*.

Osobný tréner sa už vidí ako biedny bedár, predstavuje si, ako fúka do Panovej flauty (jediné, čo okrem trénovania vie ešte robiť) pred pizzeriami v strede mesta, za zopár drobných. Michael mu to opakoval do omrzenia. „Míňaj málo teraz, aby si neminul strašne veľa neskôr. Poisti sa.“ Lenže on má hlboko do vrečka a teraz musí predať aj to málo, čo mu patrí (garsónku v Pignete, štvrtinu staršej chalupy na Pantellerii a rozhegáný skúter), aby zaplatil rekonštrukciu článku vznešeného palčeka. A na Mirca „Tonika“ Štramáka budú spomínať ako na chlapíka, ktorý pomliaždil palec na nohe Marie Cristiny Palma. Potrebuje sa nadýchnuť. Otvorí dvere na terasu a zamieri k zábradliu, pričom si s ostrým vrchárskym prízvukom opakuje: – Zabijem sa. Ja sa zabijem.

Pod terasou Mascagniovcov je iná terasa, prechádza sa po nej nemecký ovčiak a netvári sa ani trochu priateľsky. Mirko odstúpi od zábradlia, ponorí hlavu do nádrže s papyrusmi, zahladí si dozadu mokré vlasy a vráti sa dnu.

Maria Cristina si medzitým sadla na lavičku, zobula si športovú topánku a teraz si prezerá červený napuchnutý prst.

Tréner si kľakne na koberček pred svojou zvrchovanou paňou. – Som pripravený podstúpiť akýkoľvek trest. Pokiaľ by to bolo možné, fyzický. Posledné želanie, zopár kvapiek xanaxu.

– Je v kúpeľni.

Prosebník dvihne pohľad. – Berieš ma na milosť? Ak mi odpustiš, darujem ti rok predplatného.

– Na poličke pod zrkadlom.

Mirco Tonik, omráčený z omilostenia, ktorého sa mu práve dostalo, si beží vycucnúť poriadnu dávku molekúl alprazolamu.

Profesor Angelo Zurlo, primár na ortopedickej chirurgii v Gemelli, na ktorého sa naliehavým telefonátom obrátila Caterina Gamberini, osobná asistentka Marie Cristiny Palma, ubezpečuje, že na základe najnovších klinických poznatkov je vhodné chodiť a našlapovať pritom na poranené miesto, lebo „zvýšenie podnechtového krvného toku zabráni tvorbe hematómov vyvolávajúcich odpadnutie nechta“. Čiže nijaká nemocnica, ale silná dávka protizápalových medikamentov a pokiaľ to bude možné, chodiť a chodiť, najradšej v otvorených topánkach s nízkym opätkom.

Informácia poteší premiérovu manželku, ktorá sa obávala, že sa nebude môcť zúčastniť na oslave vo Veslárskom klube Aniene. Dostala nové šaty od Diora a chce ich vystaviť na obdiv pri príležitosti narodenín Igora Rossi Brogiho, predsedu Národnej asociácie talianskych hotelierov.

Keby bol profesor nariadil Marii Cristine držať si nohu v kľude a ona by zostala doma, nemohol by som tento príbeh rozpovedať. No nie som si tým celkom istý. Príbehy, teda tie naozaj dôležité, tie, čo menia osudy ľudí, sú dravé rieky a ťažko ich dostať pod kontrolu. Postavíš im do cesty prekážku, a zvrtnú sa bokom, nájdu si pre svoj prúd inú cestu. A mne sa páči, že sa tento príbeh začína práve takto, bolestným výkrikom.

Čerstvá nehoda však môže byť dobrým príkladom pre lepšie priblíženie Marie Cristiny Palma, hrdinky tohto románu.

Ak sa jej stane niečo zlé, robí si starosť o toho, kto jej to spôsobil. Jednou z jej zvláštnych čŕt je to, že utrpenia, čo jej štedro nadeľuje život, zmierňuje upokojovaním blížneho svojho. Ako jedenásťročná sa v rodinnej vile v Mondelle pokúsila utíšiť ruvačku

medzi Nellom, domácim kocúrom, a Tolom, pudlíkom tety Vittorie. Pásikavý diabol, ktorý zúrivo skákal po podlahe, odrazu vyliezol na ňu ako na strom, celú ju doškriabal a vzápätí sa stratil v chodbe. Dievčatko vyšlo do záhrady. Boli tam mama, teta, služobníctvo v bielych rovnošatách, bratrance s nafukovacími rukávami a jej brat na trampolíne. Bazén sa chvel oslepujúcim blankytným trbletom, v korunách píní vrzúkali cikády a ona, nemotorná na vytiahnutých nohách ako žriebätko, s dvomi zbytočnými trojuholníkmi z modrej látky na kostnatej hrudi, odretá z kože ako svätý Bartolomej sa posadila k tanieru plnených cukiet, položila si na kolená servítku, naliala si do pohára vodu a za prenikavého jačania prítomných sa napila.

2.

Dvanásť hodín po úraze je Maria Cristina Palma vo Veslárskom klube Aniene, na oslave narodenín Igora Rossi Brogiho.

Aká neospravedlniteľná chyba, že nezostala doma! Palec na nohe ju neprestal mučiť celý deň a teraz, napchatý spolu s ostatnými prstami v topánke Tom Ford, bolestivo pulzuje ako druhé srdce. Bože, aké zbytočné utrpenie, veď keby si bola obula nízke sandále, ako jej múdro poradil profesor Zurlo, mohla byť teraz v pohode, no znamenalo by to, že by si určite rozmyslela, či sa sem vôbec vybrať.

Našťastie, oslava beží ďalej. Sála je plná hotelierov, ktorí nahlas trkocú medzi sebou, v hukote hlasov, vidličiek a hlasných výbuchov smiechu. Skľúčený klavirista vyludzuje plaché džezové tóny.

– Rob niečo, – zašepká sama sebe Maria Cristina. Na dúšok dopije pohár žltej Ribolly, odloží ho tesne na kraj operadla, vstane z kresla a prejde popri skupinke dám čakajúcich v rade na artičky po židovsky, pričom sa šikovne vyhne čašníkom s podnosmi. Keď pocíti, že sa dámy za ňou pozerajú, koketne sa pootočí. Je v týchto šatách od Diora, čo jej nechávajú obnažené plecia aj chrbát,

s bočným rázporkom až k nohavičkám, a potom sa rozširujú do červeno-bieleho zvonu, naozaj pôvabná.

Kde je asi manžel?

Pri všetkých dverách stoja muži z ochranky. Asistenti predsedu vlády, všetci pod tridsiatkou, sú natisnutí na malom gauči, so špagetami na kolenách ako partia adolescentov na rodičovskej oslave.

Už ho vidí.

Stojí na druhom konci sály v kruhu hotelierov, ruky vo vreckách nohavíc, ustarostený pohľad, aký nahodí vždy, keď počúva niečo veľmi dôležité alebo veľmi nudné.

Maria Cristina, pri svojom metri deväťdesiat včítane podpätkov, prenikne do skupinky, vystrie rameno a položí mu ruku na plece.

Premiér sa na ňu skúmavo zahľadí a pokúša sa pochopiť, či ide o niečo dôležité. Žije v ustavičnom očakávaní dôležitých vecí. No manželka je sfinga. – Ospravedlňte ma na chvíľu, – povie mužom okolo seba. A dodá stručný záverečný komentár: – V každom prípade, tá perspektíva stojí za zamyslenie, nesmieme to podceňovať...

– Na chvíľu vám ho ukradnem, – povie ona s úsmevom.

Skupinka šesťdesiatnikov, niektorí plešatí, niektorí zafarbení, napchatí v modrých oblekoch, všetci dôsledne bez ponožiek, so starými odchlpenými členkami, čo im vytŕčajú spod úzkych nohavíc, v topánkach na vysokých podrážkách, sa tiež usmeje a obnaží rady zubných implantátov pokrytých bodkami korenia zo špagiet, čo držia v rukách. Všetci naraz, ako pri tirolskom ľudovom tanci, o krok ustúpia a vyvalia na ňu oči, ako keby bola akrobatka, ktorá sa práve skladá do malého kufra. Porovnávajú živú Mariu Cristinu Palma s ikonickým kapitálom (videá, relácie o móde, fotografie od paparazzov, rodinné fotografie atď.), čo si uchovávajú v hipokampe, v časti mozgu, kde sídli pamäť. Skúmajú a hodnotia jej ústa, krk, boky, prsia (na sto percent vylepšené), nekonečné nohy, čo vybiehajú spod šiat a končia sa v topánkach na závratných podpätkoch. Pokúšajú sa prísť na to, či je skutočne najkrajšou ženou na svete. A hneď si aj odpovedajú áno, pekná je, to treba povedať, ale nie až tak, ako sa hovorí. Nič výnimočné

v porovnaní s Monicou Bellucci alebo Emily Ratajkowski alebo tisíckami ďalších. Ale veď áno, je krásna, elegantná, na svojich štyridsaťdva rokov má skvostné telo, to hej, aj si veľa prežila, ale stratiť pre ňu hlavu, to zasa nie. Pravda, nie je celkom jasné, ako ten arogantný trkvas Mascagni ulovil takýto skvostný kus baby.

Odpoved' existuje.

Ako vždy v takýchto prípadoch.

Peniaze a Moc.

Tu sa žiada vysvetliť, že rok pred začiatkom tohto príbehu bola Maria Cristina Palma na základe seriózneho výskumu, ktorý zorganizovala univerzita v Louisiane v spolupráci s Center of Advanced Study of Body and Facial Plastic Surgery v Carmel (CA), vyhlásená za najkrajšiu ženu sveta.

Spočiatku prieskum nevyvolal nijaké zvláštne reakcie. Podobných správ, vhodných na pozadie home page, hneď vedľa reklamy na potravinové doplnky a výhodné pôžičky, sa deň čo deň zjavujú stovky. A predsa sa správa postupne, krok za krokom, cez mechanizmy reťazenia príčiny a následku, ktorému rozumejú len meteorológovia a matematici, začala šíriť, až sa napokon stala, aby som použil slovo, ktoré neznášam, virálna. Za výdatnej podpory sociálnych sietí rozpútala búrku vlasteneckého nadšenia vyhradenú futbalovej reprezentácii, ak získa tie najvzácnejšie trofeje. Z Talianska sa správa vrátila za oceán a odtiaľ sa rozletela do celého sveta a potvrdila nadvládu stredomorskej krásy, a teda aj kuchyne, úchvatnej prírody a tisícročnej kultúry.

Miery kriviek Marie Cristiny zodpovedajú mieram božského rozmeru, vzťahy medzi vertikálnymi, horizontálnymi a šikmými líniami sa zhodujú s matematickým vzorcom zlatého rezu. Vysoko položené lícne kosti a nos výrazne odlišný z profilu a spredu sú v dokonalej harmónii s tenkými perami, ktoré tvoria rámec bielym a rovným zubom. Obočie, prirodzene husté, tvorí dve paraboly určujúce dráhu pre oči, ktorých farba zostáva záhadou. Podľa svetla sú sivé, zelené, hmýria sa zlatistými alebo žltými bodkami,

až sa zdá, akoby ich ukradla líške. Majestátna postava, proporcie končatín, tenké členky, chodidlá, o ktorých sme sa už zmienili, pokožka hladká ako lupeň šípovej ruže, to všetko zosobňuje večnú krásu okúzľujúcu umelcov každej doby, od Feidiasa po Picassa.

No pre našu hrdinku sa v krátkom čase radosť zmenila na nočnú moru. Celé mesiace musela sedieť zabarikádovaná vo vi dieckom sídle, kde na ňu striehli novinári, obliehali ju nadšení priaznivci, zahŕňali pozvania do všetkých možných relácií, prenasledovali filmoví agenti a zosmiešňovali ju, urážali a opovrhovali ňou hejteri. Všetky fotografie, na ktorých bola kedy zachytená, boli uverejnené: pri skoku o žrdi na juniorských majstrovstvách Európy v ľahkej atletike, pri módnych prehliadkach na parížskych mólach, pri tom, ako ju vyťahujú z horiaceho auta, v ktorom zahynul jej prvý manžel.

Pravicové strany bez zaváhania, a potom aj strany vládnej koalície podráždené tým, že sa dvojica odrazu ocitla v centre bezhraničnej pozornosti, obvinili Domenica Mascagniho, že používa manželku ako pozlátený svietnik, ktorý má zakryť jeho biedny politický výtlak. Takéto pretrčanie sa uráža škaredé ženy, pracujúce ženy aj tie, ktoré trpia nejakou telesnou vadou. Maria Cristina Palma je obyčajná nula, prázdna váza, patetický nástroj na získavanie náklonnosti.

S veľkým úspechom sa šírila fáma, že pani Palma dostala (zo stranických čiernych fondov) niekoľko miliónov eur za to, aby držala pri živote skrachované manželstvo. Manželský pár už v skutočnosti nejestvuje. Irene, desaťročná dcérka, je výsledkom kalkulácie, možno je dokonca zo skúmvky, lebo tí dvaja už vôbec nemajú sex a doma sa vlastne ani nezhovárajú. Je to potvrdené z viacerých zdrojov, existujú písomné dôkazy, staré rozhovory v tlači. A spolužiačky zo základnej školy, bratanci, bývalí frajeri, advokáti a domnelí priatelia sú ochotní potvrdiť, že pani Palma je schopná všetkého, len aby dosiahla svoje ciele. Je to golem vytvorený pri pracovnom stole tímom odborníkov, naprogramoval ju Červík, správca Mascagniho sociálnych sietí, aby sa stala ste-

lesnením dokonalej manželky predsedu vlády. Krásnej a nemej. Plachosť, jednoduchý spôsob vyjadrovania, sotva pošepnuté áno, nie, neviem, to všetko sú nespochybniteľné dôkazy, že je ubitá, nešťastná, že je obeťou manžela. No nájdú sa aj takí, ktorí tvrdia, že práve ona je zločinným mozgom klanu, ženská, ktorá sa vyspala s celým svetom, len aby sa dostala tam, kde je teraz. S cieľom hrabať sa v živote Marie Tristiny, čiže ubitej Smutničky, bývalej palermskej modelky, ktorej celá existencia sa delí medzi privilégiá a tragédie, vznikli televízne aj rozhlasové relácie, sformovali sa hordy investigatívnych novinárov.

V kníhkupectvách sa predáva jej neautorizovaný životopis *Príbeh hviezdy z juhu*. Na ani nie sto stránkach s množstvom fotografií slávny novinár Manlio Calzini podáva kompletnú informáciu. Matka Marie Cristiny, Teresa Sangermano, z bohatej sicílskej rodiny, sa po noci spoločne strávenej v horskom útulku v trojtisícovkách nad Cortinou d'Ampezzo vydá za friulského alpinistu Beba Palmu. Manželom sa narodí najprv chlapec, Alessio, a o päť rokov neskôr Maria Cristina. Keď Teresa ochorie na rakovinu, manžel ju nechá, opustí rodinu a s akousi francúzskou dokumentaristkou odíde žiť do Nepálu. Teresa umrie, keď má Maria Cristina dvánásť rokov. O osem rokov neskôr Alessio nešťastne zahynie pri potápaní v Grécku. Potom sa nešťastia na nejaký čas držia ďaleko od života mladej dámy, ktorá medzitým po úraze zanecháva šport a začne sa venovať modelingu. Stáva sa oficiálnou tvárou známej značky spodnej bielizne. V dvadsiatich siedmich rokoch sa vydá za spisovateľa Andreu Cerriho (podľa dobre informovaných zdrojov to bola jej jediná skutočná láska), ktorý je od nej o dvadsať rokov starší. Po dvoch rokoch manželstva majú vážnu dopravnú nehodu, on umiera, ona utrpí rozsiahle popáleniny. Ako tridsaťdvaročná sa znovu vydá, vyvoleným je Domenico Mascagni, a v tom istom roku sa im narodí dcérka Irene.

Radostná udalosť nemôže zatlačiť do zabudnutia život tragicky poznačený nešťastiami, a tak jej prischne prezývka, Maria Tristina, Smutnička.

Maria Cristina, s pohľadmi hotelierov ešte vždy nalepenými na svojom zadku, ťahá manžela k preskleným dverám na terasu. Ochránka sa rozostaví tak, aby na nich ostatní nevideli.

– Poďme na chvíľu von, prosím... – vraví Maria Cristina a pokúša sa odtlačiť posuvné dvere. – Povedal si, že to bude skvelá oslava a bude aj ohňostroj.

– Zdá sa, že to radnica nepovolila.

– Bolí ma palec na nohe. Chcem ísť domov.

– Teraz?

– Áno. Hneď teraz. – Pritúli sa k nemu a pošepká mu do ucha.

– Trochu som si vypila.

Uprie na ňu znepokojený pohľad. – Koľko?

– Len trochu. Dúfala som, že mi prejde bolesť.

Maria Cristina nie je abstinencia, občas si vypije za pohárik, nie viac, lebo ak prekročí túto hranicu, hneď sa opije. Boh ju obdaril okúzľujúcou krásou, no zabudol jej dodať alkoholdehydrogenázu, enzým, ktorý metabolizuje alkoholické nápoje.

Domenico dá pokyn ochrankárovi, aby otvoril posuvné dvere, zlostne chyť manželku za zápästie a vyvedie ju von.

Na terase je chladno. Vo vzduchu cítiť popoludňajší dážď a Marii Cristine, okrútenej v organtíne, naskakuje od zimy husia koža. Domenico si vyzlečie sako, prehodí jej ho cez plecia, na čo ona neistým krokom zamieri k zábradliu. Vrstva lístia na podlahe vytvára jazierka tyrkysových dlaždíc. V jednom z rohov vidieť naukladané stoly, veže stoličiek a rad ohrievacích stojanov, a v ich oceľových klobúkoch sa odrážajú svetlá severných štvrtí Ríma. Premiér pristúpi k manželke, na modrej košeli má dva tmavé polkruhy od spoteného podpazušia. Ona sa ho pokúsi objasť, ale on len vystrie ruku a pohľadá si vo vrecku saka cigarety, dva kroky odstúpi a jednu si zapáli. – Prečo? – opýta sa.

Maria Cristina trhne hlavou, ako keby si chcela vytriasť z vlasov seno. – Čo prečo?

– Prečo si pila? Nemohla si si radšej vziať niečo proti zápalu?

– Veď som si vzala, dva razy. – Stojí otočená chrbtom k nemu

a uprene sa pozerá na člny Veslárskeho klubu a vysoký Tiber narážajúci do pochmúrnych násypov. Hnedastá kaša sa hýbe pomaly a vo veľkých trblietavých špirálach unáša konáre, igelitky a chuchvalce akejsi tmavej hmoty.

– Niečo si zjedla?

– Nič, len trochu šalátu. Všetko je masné. Vyprážajú ešte aj rokfort. A tak či onak, len aby bolo jasné, nie som opitá, mám len dobrú náladu. Potrebujem si strčiť palec do studenej vody.

Domenico pristúpi k nej, zhlboka si potiahne z cigarety, jej žeravý konček mu ožiari jasné čelo, nad očnými jamkami sa mu černie husté obočie. Stojí a mlčky hľadá na riek, ďalej zadržáva dym a ktovie, na čo myslí.

Maria Cristina si na to už zvykla. Robí to odvtedy, ako sa stal premiérom.

Ak sa dovtedy vídali zriedka, teraz sa nevidia vôbec. Vracia sa domov neskoro, keď je ona už v posteli. A potom, už niekoľko týždňov je zamĺkutejší ako zvyčajne, vyjadruje sa veľmi úsečne. Prieskumy verejnej mienky. Jeho osobná popularita ani popularita jeho vlády neboli od začiatku mandátu na takých nízkych číslach. No možno je za tým niečo iné.

Mariu Cristinu to v skutočnosti ani veľmi nezaujíma. Politiku nenávidí. A v deň, keď Domenico prijal z rúk prezidenta republiky poverenie zostavením vlády, požiadala ho o jedinú láskavosť: aby s ňou o tom nikdy nehovoril. Stojí po jeho boku, ak je to potrebné alebo zábavné. A dnes večer to nie je ani potrebné, ani zábavné.

– Ešte chvíľu vydrž, – povie jej a znovu sa vráti do reality. Naposledy si potiahne zo zvyšku cigarety, zadusí ju opäťkom, poobzerá sa, či ho niekto nevidí, a vyhodí ohorok cez zábradlie.

Maria Cristina si trie nos o jeho šiju a pradiť ako mačka, zaskočená otupujúcim účinkom alkoholu. – No tak... počkám na teba doma. – Vzápätí však pocíti, ako jeho telo stuhne, svaly sa krčovitě stiahnu, a tak sa urazená odtiahne.

Domenico si vezme späť sako. – Nie. Musíme sa odfotiť s narodeninovou tortou. Slúbil som to Brogimu.

Maria Cristina to skúsi vážnejším tónom. – Nemôžeš to zvládnuť sám?

– Nie, chce mať jednu s tebou a so svojou ženou.

– Dofrasa... Nenávidím ťa.

– Počuj, utiahni sa teraz niekam bokom, povieme Caterine, aby k tebe nikoho nepustila, potom sa odfotíme a ideme domov, – povie jej Domenico a vykročí k salónu.

– Bože, to je otrava. – Maria Cristina sa rozkročí, zaprie sa nohami do podlahy, zovrie obomi rukami zábradlie, pootvorí ústa a hlboko zakloní hlavu: vlasy jej splynú dolu ako hodvábnny hnedý vodopád a Veslársky klub Aniene, Národná asociácia talianskych hotelierov, artičoky na židovský spôsob a severné štvrte Ríma sa okolo nej divoko rozkrútia.

Ale áno, je opitá.

Na terasu vyšla Caterina so zvrchníkom v ruke.

Jednou z výhod postavenia premiérovej manželky je, že jej prišla anjela strážneho, bez ktorého sa už nevie zaobiť. Caterina Gamberini je z Turína, má tridsaťtri rokov, bohaté ryšavé kučery a okrúhlu tvár posiatu pehami. Má jediný problém, zle sa oblieka. Dnes večer má na sebe modrý mužský oblek a blúzku ako zdravotná sestra, bielu, bez golierika.

Maria Cristina ju zovrie v objatí. – Caterì, musíš ma objasť.

Asistentka, celá zmätená, sa poddáva prudkému objatiu.

Vo všeobecnosti sa Maria Cristina vyhýba telesnému kontaktu s blížnym, ruky podáva zriedka, pri bozkávaní dodržiava aspoň centimeter bezpečnej vzdialenosti medzi lícami, ale biela Ribolla, čo jej teraz koluje v krvi, doširoka roztvorila brány pevnosti a ona ako šteniatko zažiadané prejavov citu vyhladáva fyzický kontakt a ukladá si z neho aj do zásoby, na obdobia striedmosti.

Caterina sa ju pokúša zaviesť dnu. – Pod', veď tu zmrzneš. – Skúsi jej prehodiť cez plecia zvrchník, no ona urobí odmietavé gesto a potácavo zamieri k salónu.

Praktikant s uhl'ovočiernou ofinkou a červeným náhrdelníkom

sa jej opýta, či niečo nepotrebuje.

– Pohár bieleho vína, zlatko, – odvetí Maria Cristina a ide sa posadiť do tmavého kúta, položí si ruky na kolená, nazlostená na manžela.

Praktikant jej prinesie víno.

– Ďakujem. – Usmeje sa naňho. – Nespomínam si... ako sa voláš?

– Maurilio.

– Maurilio? Dost' zvláštne meno. Aký je jeho pôvod? – A na jediný dúšok vypije polovičku pohára.

Mládenec jej vysvetlí, že v gréčtine to znamená tmavý a súvisí to so starou Mauretániou, dnešným Marokom.

– Lenže ty nie si tmavý. Naopak, si skôr bledší.

– Áno, mám bledú pokožku... – odvetí Maurilio a dodá: – Ale ak sa napríklad nejakej dievča volá Mila, neznamená to, že je milá? No nie?

– A ak sa niekto volá Bystrík, neznamená to, že je bystrý. – Maria Cristina sa hlboko, mužsky zasmee, čo sa k nej veľmi nehodí. Dopije pohár, prejde si spakruky po ústach a uprie pohľad na praktikanta. – Prinesieš mi ďalší?

Veľký anglický prírodovedec Charles Darwin nakreslil vo svojich poznámkach genealogický strom, aby si vyjasnil vzťahy medzi živočíšnymi druhmi žijúcimi na Zemi. Na vrchole, na tom najvyššom konári sa v celej svojej arogancii vypínajú ľudské bytosti. O kúsok nižšie sú opice, potom ďalšie cicavce zo súše, z vody aj zo vzduchu. Trochu bokom sedia na svojich konároch vtáky, plazy a obojživelníky. A takto ďalej v kolmom páde smerom k najjednoduchším organizmom. Pod kmeňom sa v spleti koreňov v počiatkoch života nachádzajú huby. Tieto morské stvorenia majú pomerne nudný život. Sú prichytené na útesoch a čas trávia tým, že filtrujú vodu a hľadajú potravu a kyslík. V podstate ako ich bratraci mäkkýše, no na rozdiel od nich huby nad tým nešpekulujú, lebo nemajú nervový systém. Skutočný triumfálny okamih nastáva pre huby po smrti. Špongie, ich elastické kostry schopné pohlcovať tekutiny,

po stáročia slúžili ľuďom pri starostlivosti o telo alebo pri umývaní riadu. Na ich šťastie alebo nešťastie s príchodom umelej hmoty upadli do zabudnutia. Dnes sú synonymom kúska penovej gummy.

Nuž a Maria Cristina zakotvená v kresle potiahnutom šarlátovým hodváhom sa po vývojovom strome zosypala hodný kus pod stavovce a mäkkýše, až tam, kde už myslenie nefunguje, a zmenila sa na špongiu nasiaknutú alkoholom.

Omráčená uprene hľadá na olej na plátne zachytávajúci výjav z lovu na líšku a vdychuje ťažký vzduch nasiaknutý spáleným olejom a pečeným prasiatkom v pikantnej omáčke na kyslo.

Za frontovou líniou divánov slúžiacich ako bariéra členovia premiérovho štábu na čele s Cateriou odstrkujú tých, ktorí sa pokúšajú urobiť si selfie s #exmodelkou, #premiérovouženou, #hlupaňou a zavesiť ju na instagram. Ich hlasy k nej doliehajú vo veľkých vlnách, navzájom sa prekrývajú, splývajú do odpudzujúcej zmesi. Výrazne medzi nimi vyniká len vresklavý hlas jej asistentky. – Teraz nemôže. Je unavená. Povieť mi, prosím, ako sa voláte... Nechajte mi váš mail. Nie... Nie... Vy prepáčte mne.

V jednom z alkoholických zábleskov, v akých objavujeme pravdy rovnako znepokojujúce ako prchavé, si Maria Cristina uvedomí, ako veľmi má rada turínsku buldočku, ktorá ju chráni pred zlými. Musí jej dať nejaký darček. Cestu na exotické miesto, kde by si mohla oddýchnuť. Ale s kým? Ved' ani nevie, či s niekým chodí. Ako by mohla s niekým chodiť, život trávi tak, že jej organizuje program na každý deň, vysvetľuje jej, čo a ako má robiť, a neexistujú pre ňu nijaké nedele, nijaké Vianoce ani Veľké noci. A čo chlapi z ochranky? Čo títo praktikanti? Domenicova sekretárka Marina? Prekypuje pocitom vďačnosti voči týmto skvelým ľuďom, ktorí sa o ňu starajú. Bolo by skvelé pozvať ich na piknik vo vidieckom sídle, aj s rodinami. Na Veľkonočný pondelok. Lenže ktovie, či bude vtedy Domenico ešte predsedom vlády.

– Prepáčte... S dovolením... Kam idete? Povedala som nie!
– Výkriky vernej Cateriny ju vracajú do reality. Asistentka práve upokojuje zavalitú Indku, ktorej sa podarilo prebrať cez bariéru.